

Република Србија
ВИШИ СУД У ПОЖАРЕВЦУ
2 П I 6/19
14.2.2023. године
П о ж а р е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У ПОЖАРЕВЦУ, судија Бошко Митровић, у правној ствари тужиоца Дарка Ненадића из Пожареваца (ЈМБГ [REDACTED]), кога заступају пуномоћници Ена Челекетић и Душко Ковачевић, адвокати из Београда, против туженог ЈКП „Водовод и канализација“ Пожаревац, улица Моше Пијаде број 2, Пожаревац, ПИБ 100438433, МБ 17223810, чији је законски заступник Александар Стојадиновић, кога заступа пуномоћник Зора Бјекић, адвокат из Новог Сада, ради заштите од злостављања на раду и дискриминације, вредност спора 18.010.000,00 динара, донео је дана 14.2.2023. године, а 21.2.2023. године јавно објавио

П Р Е С У Д У

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА тужбени захтев тужиоца Дарка Ненадића, те се обавезује тужени ЈКП „Водовод и канализација“ Пожаревац да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа и права личности исплати износ од 300.000,00 динара са законском затезном каматом на тај износ почев од 14.2.2023. године па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, док се тужбени захтев за веће тражење по овом основу где је тужилац тражио да му тужени исплати још 16.700.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 14.2.2023. године па до коначне исплате, а што би учинио у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, ОДБИЈА.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени ЈКП „Водовод и канализација“ Пожаревац да ову пресуду о свом трошку објави у издању дневног листа „Политика“ који се дистрибуира на територији Републике Србије и на званичној интернет страници Града Пожареваца, у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца Дарка Ненадића којим је тражио да му тужени ЈКП „Водовод и канализација“ Пожаревац на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења општеживотне активности исплати износ од 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 14.2.2023. године па до коначне исплате, а што би учинио у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца Дарка Ненадића којим је тражио да му тужени ЈКП „Водовод и канализација“ Пожаревац обезбеди место рада у оквиру зграде, основна средства за рад и да тужиоцу даје радне задатке који су у складу са његовом стручном спремом, способностима и образовању.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени ЈКП „Водовод и канализација“ Пожаревац да тужиоцу Дарку Ненадићу накнади трошкове поступка у износу од 136.300,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде са законском затезном каматом у случају доцње од дана извршности одлуке у овом делу изреке до исплате.

Образложење

Тужилац Дарко Ненадић је 22.10.2019. године поднео тужбу наводећи правни основ заштите од дискриминације и злостављања на раду против туженог ЈКП „Водовод и канализација“ Пожаревац, а означајући као период када је претрпео злостављање на раду 6.6.2018. године до дана подношења тужбе, са успоставом пређашњег стања кроз новчану накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа, односно умањења општеживотне активности, поштовање обавеза послодавца у вези са радноправним статусом тужиоца, утврђење злостављања на раду у наведеном периоду и делимичном сатисфакцијом кроз објављивање пресуде у издању дневног листа „Политика“.

Тужени је оспорио тужбени захтев наводећи да не постоји основ по специјалном закону - Закону о спречавању злостављања на раду, да су тврдње у тужби неистините, да тужилац својим понашањем доводи до тога да се не испуњавају радни задаци.

Спорност у вези постављеног тужбеног захтева, датира још од успостављања радноправног односа тужиоца код туженог и указивањем на нестручан рад при изградњи цевовода са хаваријама, са употребом материјала у виду синтетичког лепка приликом изградње цевовода пијаће воде на релацији Пожаревац-Драговац који је забрањен због канцерогених састојака. До спорног периода је више пута тужилац упозораван на постојање разлога за отказ уговора о раду са вођеним и судским поступком, у коме је тужилац успео. Међутим, таква „предисторија“ у вези спорног периода у овом предмету је довело до тога да тужиоцу у прва три месеца није било обезбеђено радно место у виду простора где би обављао своје радне задатке, а годину дана није добио ниједан радни задатак, а при томе је како од претпостављених, тако и од осталих радника игнорисан и избегаван. Такође, више пута му је мењано решење о распоређивању са различитим претпостављеним. Такође, иако није добијао радне задатке, нису му обезбеђена ни основна средства за рад, чиме је претрпео злостављање на раду са последицама и на здравствену сферу због такве радноправне атмосфере.

Суд је током поступка извео следеће доказе:

Прочитао је решење о отказу уговора о раду за тужиоца од 28.12.2017. године, решење овог суда Ппр-уз 2/18 од 23.5.2018. године, решење туженог о враћању тужиоца на рад са 6.6.2018. године, одлуку о распоређивању тужиоца са 16.7.2018. године, врши се увид у фотографије са листа 16 до 29 списка, надаље се читају упозорење пред отказ уговора о раду за тужиоца од 1.4.2010. године, 2.10.2016. године, 25.1.2019. године, налаз лекара са ВМА од 10.10.2019. године, допис са листа 38, 39 списка, списе поводом захтева за покретање поступка за заштиту од злостављања на раду са листа 40 до 48 списка, решење о враћању на рад од 14.12.2016. године са листа 106 до 110 списка, решење о отказу уговор о раду од 28.12.2017. године, фотографије са листа 115 до 124 списка, требовање са листа 125, 126 списка, упозорење од 2.9.2016. године и 25.1.2019. године, одлука туженог од 27.9.2019. године, изјашњење тужиоца од 30.9.2019. године, извештај поводом поступка ради заштите од злостављања на раду са листа 137 до 142 списка, анекси уговора о раду са листа 143 до 159 списка, уговор о набавци услуге од 20.2.2019. године са прилозима, решење туженог о одређивању Владана Микића за издавање радних налога тужиоцу, дневни извештај од 12.7.2018. године, извештај од 12.7. и 13.7.2018. године, одлука и Правилник о чувању пословне тајне донети у оквиру туженог са кодексом

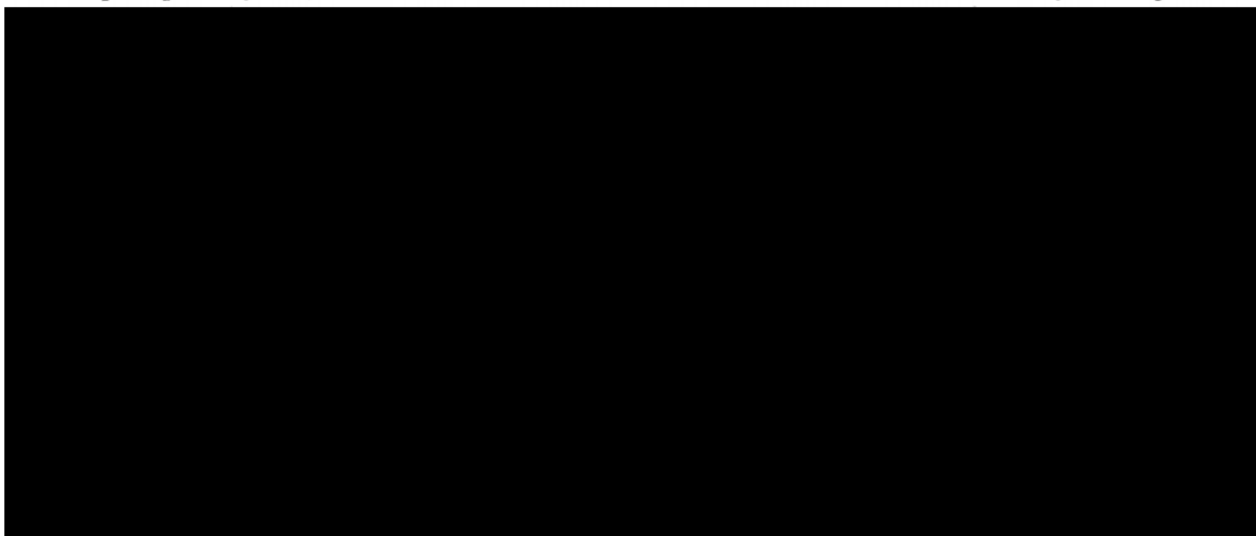
понашања, те одлукама о стављању ван снаге одлука, решења о именовању лица који ће давати радне налоге тужиоцу са листа 207 закључно са листом 217 списка, анекс број 8 са понудом и описом послова и задатака са доказом о пријему, допис тужиоца генералном директору са листа 224 списка, упозорење тужиоцу од 2.9.2016. године, имејл комуникација са листа 230 до 232 списка, изјашњење тужиоца поводом упозорења о отказу радног односа, имејл комуникација са листа 238 и 239 списка, изјаве са листа 240, 243, захтев од 23.1.2019. године са прилогом, упозорење пред отказ од 28.1.2019. године, прилог са листа 249 списка, имејл комуникација са листа 250 до 258 списка, увид у фотографије са листа 260 до 262 списка, раздужење ситног инвентара, пописи основних средстава, са листа до 264, предлог за раскид основних средстава, попис основних средстава са листа 267 и 268, захтеви за требовање средстава за рад, имејл комуникација поводом тога, задужење инвентара са листа 272 списка, имејл комуникација са листа 273 и 274 и 282, требовање са листа 276 списка, имејл комуникација са листа 278 до 279 списка, изјашњење од 31.10.2019. године, одлука туженог од 9.5.2019. године, докази о слању профактура са захтевима поводом солидарне помоћи са прилозима са листа 283 до 288 списка и обавештење о завођењу тог захтева са приговором на решење надлежног одбора, профактуре са листа 291 до 292 списка, лекарска документација са листа 293 до 299 списка, имејл са листа 299 списка, повратница са датумом 20.8.2019. године, извод из промена туженог са службеном белешком, одлука поводом захтева за исплату финансијске помоћи са решењем о коришћењу годишњег одмора, евиденција о доласцима тужиоца са листа 306 до 313 списка са изјавом од 11.12.2019. године, имејл са листа 315 списка, службене белешке са листа 316 до 320 списка, фотографије са листа 321 и 322 са евиденцијом о телефонској комуникацији, пресуда Гж1-уз 1/19 од 27.9.2019. године, исправе са листа 338 до 346 списка, налази са мишљењем и допунама вештака др Војина Кузмановића, заједно са решењем овог суда од 8.9.2022. године уз увид у фотографије присутне у коверти са листа 450 уз увид у одгледани носилац информација преко ДВД формата, саслушани су сведоци Владан Стојановић, Драган Кокић, Марија Ивковић, законски заступник туженог Александар Димитријевић, сведоци Миодраг Обрадовић и Бранко Мијатовић.

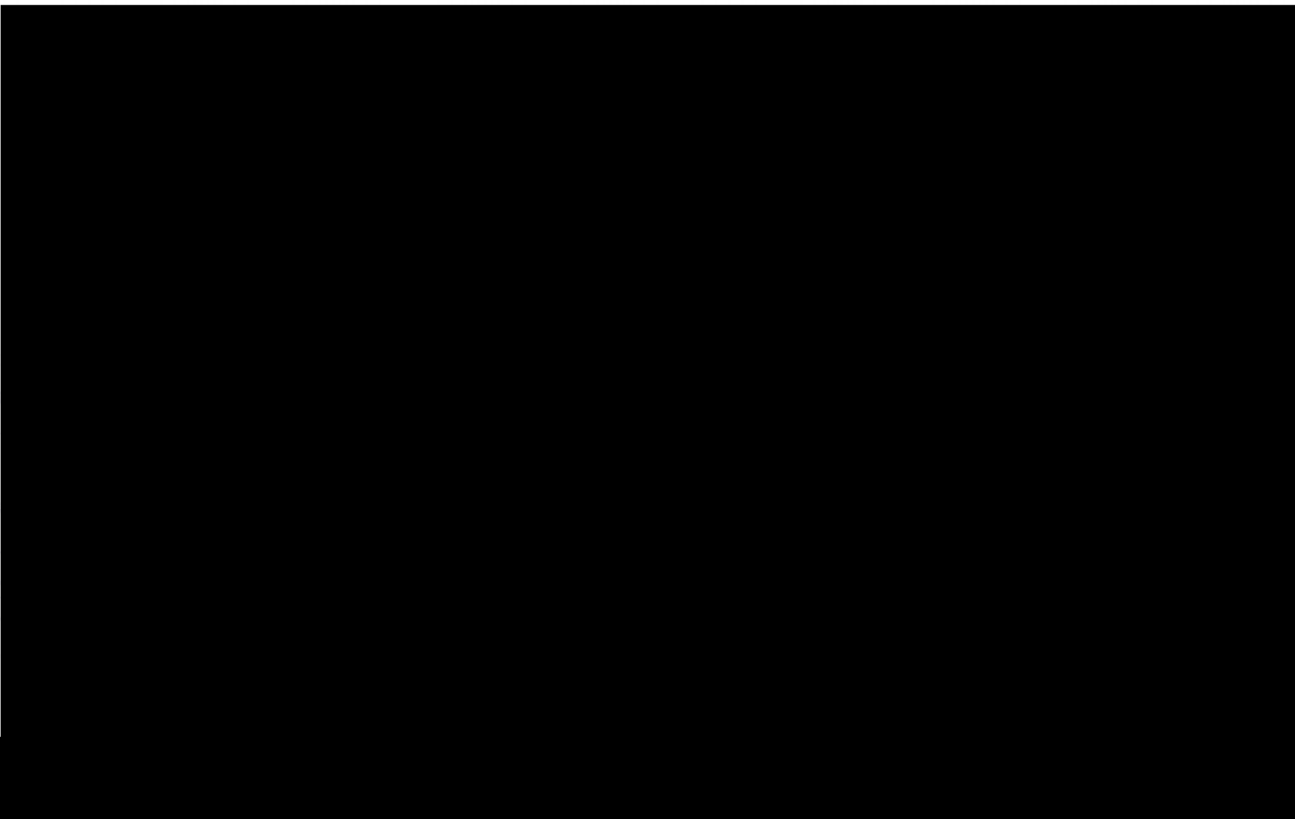
Такође, имајући у виду и решење са рочишта од 8.9.2022. године, односно диспозицију тужилачке стране, у вези, пре свега вештачења, су изведени сви докази.

На основу оцене изведених доказа суд је утврдио следеће:

Према утврђеном чињеничном стању тужилац Дарко Ненадић (1972. годиште) је засновао радни однос код ЈКП „Водовод и канализација“ (у даљем тексту скраћено: ЈКП ВиК) са 2007. годином. Исти има високу стручну спрему, машински инжењер. Решењем туженог отказан му је уговор о раду по решењу од 28.12.2017. године. Међутим, одлуком Вишег суда у Пожаревцу Ппр-уз 2/18 од 23.5.2018. године одложено је правно дејство овог отказа са обавезом да се Дарко Ненадић реинтегрише у туженом предузећу. У вези са тиме је и цењен статус Дарка Ненадића као узбуњивача. Спроводећи ово решење ЈКП ВиК је Дарку Ненадићу обезбедио враћање на рад у ЈКП ВиК, утврдио коефицијент за обрачун и исплату зарада и обавезом да се по том решењу са 6.6.2018. године врати на посао. Уместо спровођења овог решења тужилац је две недеље долазио на посао не добијајући за целокупно радно време било какав радни налог и радни задатак, с тим што је 16.7.2018. године добио решење где је распоређен у службу механизације са непосредним руководиоцем Дејаном Милетићем који је пословођа ове службе. Међутим, и ту није добијао радне задатке да би их, што се тиче свог залагања, могао реализовати. Такво стање бива до фебруара 2020. године, сем периода јул-август 2018. године. Такође, није му ни обезбеђен простор за обављање радних задатака, већ је крајем септембра 2018. године, иако је на посао враћен 6.6.2018. године (с тим што је у једном периоду био на одмору), добио канцеларију у улици Стишкој. Благовремено му није био обезбеђен, пре

свега, рачунар, а када је добио рачунар, није га хтео користити због заштите података, односно јер је један од понуђених рачунара био полован и у отвореној кутији. Мобилни телефон је након више тражења добио. Такође, уместо адекватне столице добио је столицу која није нова, већ је преправљена. Све време покушава да ступи у контакт са надлежним лицима, али бива избегаван. То се одражава и на његову здравствену сферу, због оваквог статуса подноси 22.10.2019. године тужбу у овој правној ствари. Правноснажном делимичном пресудом Вишег суда у Пожаревцу ПП 6/19 од 24.3.2021. године утврђено је да је Дарко Ненадић у периоду од 6.6.2018. године до дана подношења тужбе 22.10.2019. године, претрпео злостављање на раду од стране послодавца, туженог ЈКП „Водовод и канализација“ Пожаревац, јер у периоду од 6.6.2018. године до фебруара 2020. године (а у дужем временском периоду је садржан и значи „22.10.2019“ у односу на „фебруар 2020. године“), изузев периода јул-август 2019. године, није имао никакве радне задатке и задужења, те се забрањује туженом предузимање или понављање радњи којима се врши злостављање на раду тужиоца и налаже туженом извршење радњи ради отклањања последица достављања, са обавезивањем да се ова пресуда објави у дневном листу „Политика“ који се дистрибуира на територији Републике Србије и на званичној интернет страници Града Пожаревца у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. После правноснажности ове пресуде добио је одређене задатке у односу на које је у складу са својим могућностима и исте извршио. С обзиром на целокупне проблеме од заснивања радноправног односа, спорни период је на њега оставио трагова у његовој психичкој сфери. Завршио је Машински факултет у Зрењанину са магистрирањем 2012. године, живи са мајком и дететом као самохрани отац, друштвено је политички ангажован као председник Градског одбора политичке странке Двери, неосуђиван је. Поступак где је имао својство узбуњивача медијски је експлоатисан, с обзиром на објављену правноснажну одлуку на сајту Пиштаљка и на радију Бум 93, а поменут је и овај поступак. Поводом тврдњи о открићу у вези канцерогених материјала који су коришћени на цевоводу води се поступак пред надлежним тужилаштвом. Тужилац је уредне спољашњости, неупадљив, са истим се контакт лако успоставља и спонтано продубљује, очуване је будности и оријентисан у свим правцима. Пажња и памћење са опажањем су неоштећени. Интелектуални потенцијали су солидни и неоштећени сходно нивоу образовања. Повремено је присутан интензивнији емоционални одговор када описује раније догађаје који су предмет овог спора, а везано за повреду права личности. Вољно-нагонски динамизми су очувани и изражавају слободну вољу. Проблеме до 6.6.2018. године је одржавао у смислу задржавања психичке равнотеже и стабилности психичке сфере, с обзиром да му је фрустрациони капацитет личности био довољан да амортизује све стресоре који су саставни део свакодневнице и функционисања у социјалним

Из решења о отказу уговора ЈКП ВиК од 28.12.2017. године, суд је утврдио да је отказан уговор о раду Дарку Ненадићу запосленом на пословима инжењера машинског развоја и инвестиција по решењу о уговору о раду од 1.2.2007. године због престанка потребе за његовим радом.

Из решења Вишег суда у Пожаревцу Ппр-уз 2/18 од 23.5.2018. године суд је утврдио да је усвојен предлог предлагача Дарка Ненадића за одређивање привремене мере и одложено правно дејство решења о отказу уговора о раду од 28.12.2017. године које је донео ЈКП ВиК Пожаревац са обавезом да се Дарко Ненадић врати на послове који одговарају његовој стручној спреми и способностима, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправака решења, а која привремена мера има трајати до правноснажног окончања радног спора за поништај решења о отказу уговора о раду од 28.12.2017. године.

Из решења туженог суд је утврдио да се Дарко Ненадић враћа у ЈКП „Водовод и канализација“ Пожаревац сходно налогу из решења Вишег суда у Пожаревцу из претходног става од 23.5.2018. године са 6.6.2018. године.

Из одлуке ЈКП „Водовод и канализација“ за претпостављеног у оквиру обављања радних задатака за тужиоца Дарка Ненадића одређује се Дејан Милетић, пословођа Службе механизације у сектору производње и оперативе, Служба одржавања и изградње мреже и прикључака за водовод и канализацију са образложењем врсте послова и начина комуникације са претпостављеним.

Из увида у фотографије суд је утврдио стање тоалета, затечене столице, односно зграде у Стишкој улици, а где је требало тужени да реинтегрише тужиоца у радноправни процес.

Из упозорења пред отказ уговора о раду од 1.4.2010. године, суд је утврдио да је послодавац ЈКП ВиК упозорио Дарка Ненадића на постојање услова за отказ уговора о раду и због непоступања по решењу директора послодавца који је описан у ставу два овог упозорења.

Из упозорења од 2.9.2016. године, такође се тужилац упозорава на испуњење услова за отказ уговора о раду, а поводом поступања и налога који се тичу „слап“ техничког концепта.

Из упозорења о постојању отказа уговора о раду од 25.1.2019. године суд је утврдио да је Дарко Ненадић упозорен на постојање разлога за отказ о раду његовог уговора из 2007. године због објављивања информација на фејсбук групи везано за поступање директора туженог, а пре свега и неправилности у изградњи цевовода на релацији Пожаревац-Драговац.

Из требовања суд је утврдио да је тужилац тражио 21.11.2019. године, односно 5.11.2019. године неопходна средства за рад од канцеларијских фотеља, стола, комодице, канте за отпатке, лични рачунар, штампач, миш, подлога за миша, папир, хемијску оловку, фасцикле, маркере, техничку оловку, хефталицу, зумбалицу, муницију за хефталицу, картонску фасциклу, фиксни и мобилни телефон, интернет кабал, чивилук и регистраторе, односно у другом наврату рачунар, штампач, папир, оловку, столицу, скенер, фасцикле, ЦД диск и флеш меморију.

Из списка поводом поступка који је пред послодавцем вођен суд је утврдио да је тужилац поднео захтев за покретање поступка за заштиту од злостављања на раду, да је послодавац донео одлуку поводом поступка, те да посредовање није успело.

Из анекса уговора суд је утврдио постојање анекса уговора за Владана Стојановића као референта заштите на раду и животне средине који има девет анекса са коначним референтом за безбедност и здравље на раду у правној служби, а када је у питању Драшко Унгурјановић у питању су анекс број 10 и означање пословођа групе хитних интервенција у Служби одржавања и изградње мреже и прикључака и хитних интервенција, Технички сектор. Када је у питању Зоран Матијевић у питању су послови вође групе, односно пословође у групи одржавања и хитне интервенције на фекалној и кишној канализацији, са анексима, док је за Зорана Станковића по анексима утврђено да исти по анексу број 7 обавља послове руковоаца у радној јединици Костолац у Брадарцу, Сектор производње и оперативе.

Из уговора о набавци услуге суд је утврдио да је закључен уговор између ЈКП „Водовод и канализација“ и понуђача „Пидра“ 2019. године, у вези пружања услуге хигијеничара са разрађеним обавезама са подацима о понуђачу.

Из исправа са листа 160 и 189 суд је утврдио опис послова из извештаја Драгана Кокића црпне станице 3 у улици Стишкој 1.

Из решења са листа 177 суд је утврдио да је Дарку Ненадићу и Владан Микић одређен као лице које издаје појединачне радне налоге, а имајући у виду решење Вишег суда од 23.5.2018. године.

Из дневног извештаја од 12.7.2018. године суд је утврдио да је организациона јединица Технички сектор описала радове и активности на кварове у улицама које су означене, те да је напоменуто од стране руководиоца Миодрага Обрадовића да тужилац омета рад службе, док је Владан Микић 12.7.2018. године обавестио вршиоца дужности директора да га је тужилац обавестио да је алергичан на бактерије од фекалија, те се самоиницијативно преместио у техничку припрему, док је Миодраг Обрадовић навео да се тужилац не распоређује у службу која има просторије у улици Југ Богдановој 22-24.

Из одлуке са Правилником о чувању пословне тајне, односно Кодекса понашања суд је утврдио да је донета одлука у вези са овим, али да је стављена ван снаге одлука број

823/1 од 15.6.2018. године. Такође, стављене су ван снаге одлуке о одређивању Дејана Милетића као надзорног за тужиоца, а да је одређен Миодраг Обрадовић као претпостављени за Дарка Ненадића по одлуци од 3.7.2019. године.

Из закључка из 2019. године суд је утврдио да је Град Пожаревац преко Градског већа дао сагласност на Правилник о организацији и систематизацији послова ЈКП ВиК, а из анекса број 8 суд је утврдио да је анексом уговора о раду уговорено да Дарко Ненадић обавља послове инжењера машинског развоја водоводне и канализационе мреже у Служби одржавања и изградње мреже и прикључака и хитних интервенција у организационој јединици Технички сектор, са означавањем и утврђењем радова да је то потписано, а томе је претходила понуда за закључење анекса и опис послова и радних задатака.

Из упозорења пред отказ уговора о раду из 2010. године суд је утврдио да се Дарко Ненадић изјаснио да упозорење и наводи из упозорења нису тачни, као и извршене пријаве. Такође и поводом пријаве поводом ажурирања СЛАП базе суд је утврдио да је имејлом постојала комуникација Маријане Кордић која је такође обављала активности у вези формирања ове СЛАП базе, да иста објашњава комуникацију са Дарком Ненадићем, а да је Дарко Ненадић у писаном изјашњењу детаљно објаснио због чега упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду није тачно, поткрепљујући то писаним доказима. Из изјава суд је утврдио чињенице везане за демонтажање клима уређаја из просторија архиве.

Из дописа од 23.1.2019. године суд је утврдио да је послодавац покренуо захтев за утврђивање повреде радне обавезе и радне дисциплине Дарка Ненадића, а везано за чињенице постављања цевовода Пожаревац-Драговац и његових навода о квалитету цеви које су постављене, с обзиром на писање тужиоца на друштвеним мрежама о томе. Такође, са 20.1.2019. године је послодавац издао упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду.

Из имејл комуникације суд је утврдио комуникацију Владимира Михајловског и тужиоца у вези са исплатом предузећа Јунајтед инжењеринг. О пријави преко сајта Пиштаљке суд је утврдио да се и у смислу евоцирања поступка где је правноснажно одлучено у корист овде тужиоца, а поводом његовог статуса узбуњивача ова информација експлоатисала преко друштвених мрежа.

Из имејл комуникације суд је утврдио комуникацију поводом обезбеђивања фотеље тужиоцу, али да је понуђену фотељу тужилац одбио због тежине, те је приказана фотеља на фотографијама.

Из исправа са листа 262 до 270 суд је утврдио питање раздужења, односно листе основних средстава са требовањем тужиоца и задужење мобилног телефона, те обавештење да ставке по требовању под 1, 2 и 3 нису могуће због истека уговора са добављачима, а по присутном требовању. Такође, присутни су и докази о требовању за Владана Стојановића. Из одлуке од 9.5.2019. године суд је утврдио да је усвојен захтев Дарка Ненадића за исплату финансијске помоћи за Специјалну болницу за рехабилитацију Бања Ковиљача у износу од укупно 48.678,00 динара, мада је он захтевао 147.760,00 динара, с обзиром на проблеме са кичмом, достављајући лекарску документацију са исправком текућег рачуна који се мења за ову намену.

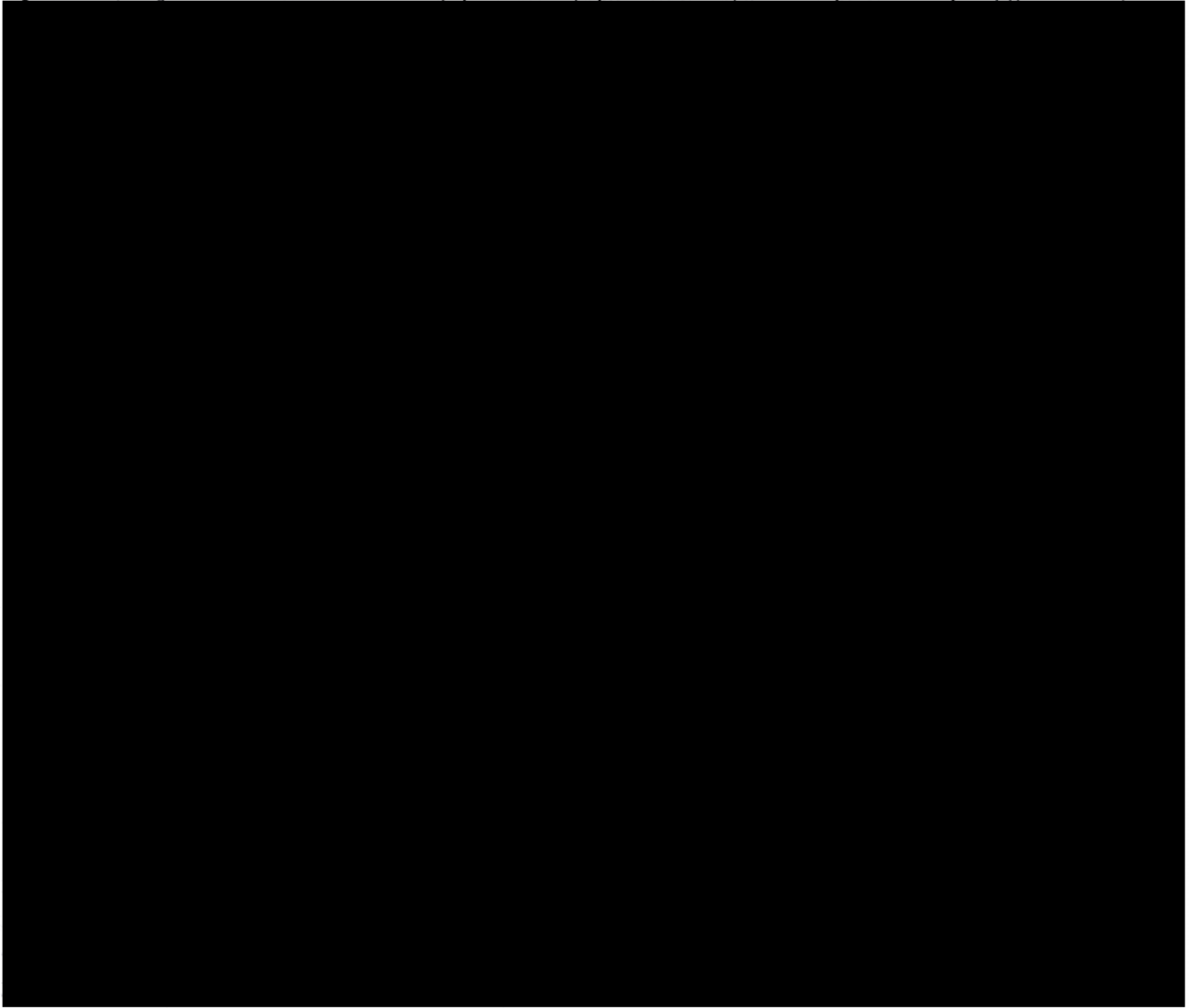
Из регистара суд је утврдио евиденцију уласка и изласка радника Дарка Ненадића. Из изјаве од 11.12.2019. године суд је утврдио да је Владимир Стојимировић директор ЈКП „Водовод и канализација“ понудио постојећи лаптоп тужиоцу, док су констатоване белешке о фотографисању од стране тужиоца, односно о доласку и одласку тужиоца из погона у Стишкој, као и белешка где се изјашњавала Марија Ивковић о комуникацији поводом захтева за лечење. Из имејла суд је утврдио да се Дарко Ненадић интересовао у

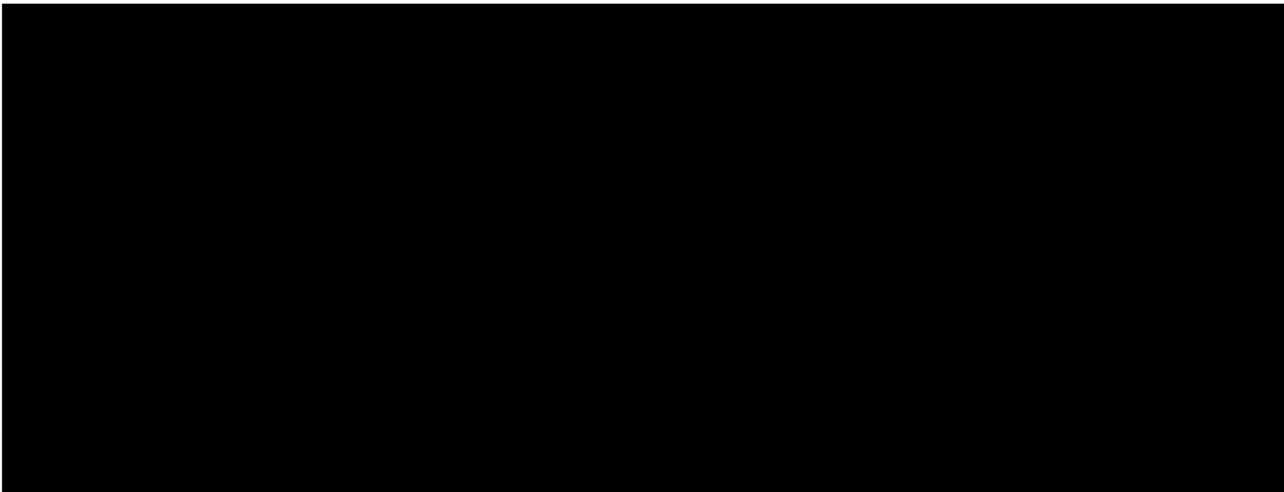
контакту са директором поводом пословања са фирмом КЛТ Цо. Комуникација са Маријом Ивковић је и поткрепљена фотографијама, односно позивима.

Из правноснажне пресуде ПП-уз 1/18 суд је утврдио да је правноснажно поништено решење ЈКП ВиК у односу на тужиоца Дарка Ненадића о отказу уговора о раду од 28.12.2017. године (присутно на листу 6 списка).

Из списка комуникације поводом физичког обезбеђења ЈКП ВиК и набавци у односу на ПД ДМ обезбеђење ДОО Петровац на Млави суд је утврдио постојање уговора, одговора на допис и понуди понуђачу.

Из налаза са мишљењем вештака др Војина Кузмановића са усменим изјашњењем и извештаја са листа 387 суд је утврдио да је тужилац уредне спољашњости, неупадљив, са истим се контакт лако успоставља и спонтано продубљује, очуване је будности и оријентисан у свим правцима. Пажња и памћење са опажањем су неоштећени. Интелектуални потенцијали су солидни и неоштећени сходно нивоу образовања. Повремено је присутан интензивнији емоционални одговор када описује раније догађаје који су предмет овог спора, а везано за повреду права личности. Вољно-нагонски динамизми су очувани и изражавају слободну вољу. Проблеме до 6.6.2018. године је одржавао у смислу задржавања психичке равнотеже и стабилности психичке сфере, с обзиром да му је фрустрациони капацитет личности био довољан да амортизује све стресоре који су саставни део свакодневнице и функционисања у социјалним релацијама. Међутим, у периоду настанка злостављања на раду појачава се стресорни импакт, јер се тужилац суочава са егзистенцијалном угроженошћу. У првом периоду капацитет

Из фотографија са листа 450 на носачем са информацијама на диску суд је утврдио пословне просторије са канцеларијским материјалом, столовима и полицама где су премештани Владан Стојановић и Зоран Матијевић, а који су претходно били у канцеларији коју користи тужилац и пресељени су из ове канцеларије, а у тој канцеларији су и читачи воде, а што је поткрепљено и фотографијама просторија које обухватају и мокри чвор.

Сведок Владан Стојановић је навео да је код туженог запослен од октобра 2000. године и то као портир, а од 2001. године као референт заштите на раду који је одговоран за овај посао. Тужиоца познаје као и да је 2017. године добио отказ као технолошки вишак поводом велике реорганизације у фирми, да су и други радници на тај начин отпуштени. 2018. године тужилац је враћен на рад код туженог, у службу механизације. Не може да се сети у коју је канцеларију тужилац враћен али га је виђао по ходницима у кругу црпне станице и разним канцеларијама, али да је у другој половини јула распоређен у канцеларију у којој је он до тада био са Зораном Матијевићем. То је урађено по налогу тадашњег директора Владимира Стојимировића. У тој канцеларији из које су премештени она је била опремљена као и све остале канцеларије, имала је радни сто, столицу, рачунар, а када се преместио понео је свој сто и рачунар, а остале су столица, витрина, а није било рачунара ни телефона. По његовом мишљењу распоређен је у лошију канцеларију. Са тужиоцем када се вратио комуницира, на црпној станици 3 је око 60 радника у неколико објеката, тј. две зграде, а да објекат у коме је сведок је била канцеларија поред које је још једна канцеларија у којој седе четири запослена, а у оквиру те зграде се налази још једна просторија синдиката. Не зна када се конкретно вратио тужилац и у вези са тиме где га је више виђао да ли у дирекцији у Југ Богдановој или на црпној станици 3, мада га је виђао на оба места, као и на улици. У том делу постоји један мушки и један женски тоалет који користе сви који раде у том објекту који одржава фирма за чишћење „Пидра“. У канцеларији где је тужилац нема влаге, зидови нису попуцали, централно је грејање, има осветљење које је природно и вештачко и канцеларија је „нормалне“ величине, столица која је остала иза његовог колеге Матијевића је била исправна у тренутку када су напустили канцеларију. За свој рачунар је чекао две године, а пре тога се користио рачунаром колеге, а због јавне набавке.

Сведок Драган Кокић је навео да код туженог ради од 1991. године као руководиоца техничког сектора, а од 2018. године као шеф Службе изградње и одржавања, са канцеларијом на црпној станици 3 где се налазе два канцеларијска објекта. Није био у истој служби где и тужилац. У канцеларији у којој је тужилац након враћања био, претходно су били Владан Стојановић и Зоран Матијевић и није улазио у ту канцеларију. Није му познато како је опремљена та канцеларија. Доставио је информацију о стању канцеларије када је од њега то затражено након иницирања поступка од стране

тужиоца за заштиту од злостављања на раду. Познато му је да тужилац од августа 2019. до фебруара 2020. године није добијао радне задатке уз образложење Бранка Мијатовића да је тужилац „тешка особа“, да није спреман за сарадњу и да увек има примедбе и указује на проблеме, а 2020. године у фебруару да је упућен на испитивање канализације у Фабрику шећера. Радни налози се дају писано и усмено.

Сведок Марија Ивковић је навела да је у фирми 2017. године рађена велика реорганизација због технолошког вишка. Познато јој је да је судском одлуком тужилац враћен на посао и то на црпној станици 3 у Пожаревцу, те да је и непосредно контактирала са тужиоцем, али који се самоиницијативно вратио у дирекцију туженог, у своју стару канцеларију, те да се није јавио претпостављеном Владану Микићу. Затим је распоређен код руководиоца Дејана Милетића од кога је сазнала да је тужилац добио један радни задатак. Тужилац је у јулу 2018. године био у бившој канцеларији Владана Стојановића, а не зна како тамо изгледају канцеларије. Након подношења тужбе у овој правној ствари констатовала је да се у тужиочевој канцеларији налази радни сто, витрина, поломљена столица, али да је сама канцеларија у добром стању у односу на другу канцеларију која је прокисла и са буђи. Тада је затражила да се из друге зграде премести слободна столица у канцеларију код тужиоца, а он је рекао да тражи нову фотелју која може да издржи више од 100 кг, јер је тежа особа. Што се тиче компјутера било је питање јавних набавки, па да је тужиоцу понуђен лаптоп који је он одбио, јер није нов и нема кутију. У марту након обављане јавне набавке тужилац је добио нови лаптоп са којим није био задовољан, јер је била отворена кутија. У канцеларију је враћен, а то је сазнала од Владана Стојановића. Када се тражи требовање, оно се прослеђује непосредном руководиоцу запосленог који он одобрава, где се књига требовања доставља директору, а да писано требовање на папиру А4 од стране тужиоца није испостављено по процедури, а да је поводом требовања за рачунаре тадашњи директор нудио лаптоп, што је тужилац одбио.

Сведок Зоран Матијевић је навео да је тужилац јуна месеца 2018. године распоређен да ради на црпној станици 3, а он и Владан Стојановић су морали да се иселе из своје канцеларије и пређу у другу канцеларију, јер је ту требао да буде тужилац. То је, по њему, једна од бољих канцеларија, јер је сува, не прокишњава. Када су се иселили он и Владан Стојановић су узели рачунар и радни сто, а остао је његов сто и тапацирана столица коју је он до тада користио. Рачунар није имао. Столица коју је оставио није била поломљена и мисли да се ради о јакој столици.

Законски заступник Александар Стојадиновић, вршилац дужности директора је навео да је именован на ову функцију од 16.6.2016. године, а започео 26.6.2019. године. У поступку систематизације тужилац није могао да добије радно место. Када је враћен, распоређен је у службу развоја, а непосредни руководиоца му је био Миодраг Обрадовић. Од непосредног руководиоца у вези тужиоца добијао је извештаје да одбија радне задатке, због чега га је звао на разговор више пута са питањем хоће ли да ради или не, а тужилац је потврдно одговорио. Септембра 2019. године након нове систематизације, био је постављен на место самосталног машинског инжењера у служби водоснабдевања са руководиоцем Бранком Мијатовићем, са самим описом послова у решењу. Тужилац је средства рада добио и то телефон након спроведене јавне набавке, понуђен му је лаптоп који је коришћен који је он одбио због несигурности, а следећи лаптоп је вратио јер је кутија у којој се налазио, била отворена, а отворена је била да би се извадила гаранција. Нема информације да се од тужиоца запослени „склањају“, а да је то последица наредбе непосредних руководиоца. Исправља се, па је навео да је могуће да тужилац ради у техничком сектору. У неформалним разговорима са руководиоцем је дошао до сазнања да је тужилац одбијао поверене задатке и да су руководиоци имали проблем са тужиоцем. Због тога га је и позвао како је описао.

Тужилац Дарко Ненадић је навео да је 6.6.2018. године по решењу о привременој мери Вишег суда у Пожаревцу враћен на рад код туженог, а по решењу са стране 8 списка. По пријему решења се вратио у своју канцеларију која се налази у улици Топличиној. Међутим, како је у фирми урађена велика реорганизација, сем једне колегинице, ту више нису седеле његове колеге инжењери, већ економиста, особа из општине. Покушавао је да дође до тадашњег директора Владимира Стојимировића, што није успео. Две недеље долазио је свакодневно на посао и седео у канцеларији, без икаквих радних налога и радних задатака, а 16.7.2018. године је добио решење по којем га распоређују у Службу механизације где му је непосредни руководилац Дејан Милетић пословођа ове службе коме се јавио. Он му је рекао да за њега у тој служби нема места. Канцеларија за ову службу је била пуна, те се он вратио у објект који не припада туженој фирми, већ се налази преко пута објекта водовода у Топличиној улици, а ради се о простору испред излога фабрике „Теба“ и ту је седео три месеца, не успевајући да дође до директора. Након тога је узео годишњи одмор. Након окончања годишњег одмора крајем септембра 2018. године отишао је на црпну станицу у Стишкој и ушао у канцеларију сведока Владана Стојановића и сведока Матијевића. Дејан Милетић му је наложио да ради статистику потрошње горива, а то се ради на рачунару који он није имао. На томе је указао Дејану Милетићу. Прво му је понуђен половни рачунар, пре подношења тужбе у овој парници, а у добијеној канцеларији је седео без радних задатака, изопштен из радне средине, без рачунара и основних средстава, без могућности да други комуницирају са њим, сем једног колеге. Године 2019. по налогу директора је пребачен у Службу за развој код Миодрага Обрадовића, који му је рекао да код њега нема простора где би могао да ради и није добио никакав радни задатак, те је у фебруару 2020. године његов непосредни руководилац Бранко Мијатовић. Понуђен му је само до 22.7.2020. године половни рачунар који он није хтео да користи, јер је био у отвореној кутији и користи приватни рачунар. Није добио ниједан задатак. У вези тзв. “мобинга празног стола“, наводи да је изолован од свих запослених, нико не жели да комуницира, а извршилац мобинга су Владимир Стојановић и Миодраг Трифуновић, први као бивши директор, а други као извршни директор општих послова. Није никада лично чуо да забрањују да лица која су запослена комуницирају са њим, али мисли да се људи плаше отказа и реорганизације. Међутим, пре поступка поводом отказа нису комуницирали. Столица коју је нашао у канцеларији је била слаба и иста је пукла, те му је након подношења тужбе понуђена друга преправљена столица, а не нова столица. Решење о враћању са надзорним Владаном Микићем никада није примио. Остали инжењери су имали канцеларије на црпној станици у Стишкој улици у новом објекту над гаражом. Прве радне задатке је добио фебруара, марта 2020. године, користећи лични рачунар. Понуђени рачунар који му је нуђен није прихватио због кривотвореног софтвера. Након подношења тужбе добио је мобилни телефон. Иначе је машински инжењер на одржавању водоводне мреже, инвестиције у Служби за мерење и рационализацију губитака у мрежи и то је у битном поменуто у анексу уговора број 8. Још увек је у Стишкој улици без столице и рачунара, после требовања више није тражио да се по требовању поступи. Опис његовог радног места изискује рачунар као основно средство. Када је тражио рачунар одбио је због заштите података и тражио је неотпакован рачунар, управо због заштите података, јер у отворени рачунар свако може да инсталира програм за праћење података, што му није обезбеђено. Када је ушао у канцеларију у Стишкој, била је столица која је била функционална, али после два, три дана је поломљена, па је варена, али је генерално некавалитетна. Тражио је нову столицу, а док је није добио шетао је по канцеларији. Не може да се изјасни када му је понуђена столица са листа 260 и 261, а она је била заштићена летвицама ламината и само причвршћена да стоји, те није желео због своје тежине, преко 100 кг, да седне у њу и нема ни данас столицу. У оквиру објекта се налази 11 до 12 канцеларија и само је он један

у описаној канцеларији. Обичан физички радник има канцеларијску фотељу која је удобна и боља од оне која је њему понуђена. Пре поступка у коме је у својству узбуњивача имао изузетне резултате и одличну комуникацију са сарадницима, а након покретања поступка у вези узбуњивања, приметио је да га сарадници избегавају, сваки контакт како на послу, тако и на улици. Због тога нема ни сарадњу у оквиру обављања радних задатака. У јулу 2022. године од Миодрага Обрадовића је добио налог да попише функционалне хидранте по граду који је, по њему, посао за техничара, али је овај посао одрадио. Промене у психичкој сфери је приметио 2017. године када је добио отказ, у виду несанице, анксиозности, осећања да „искочи из своје коже“, усхићења, а први пут је отишао на ВМА, с обзиром на документ са листа 37. Пре тога није одлазио да се то не би прочуло по граду. Ништа није узимао на своју руку од медикамената. После тога је узимао за ово тиксалор. Након тога је одлазио два пута код Весне Тешић Остојић на ВМА, где му је замењена терапија. Остала му је несаница, те има сан од два, три сата. Живи са мајком и дететом као самохрани отац, друштвено је ангажован као председник политичке странке Градског одбора Двери, неосуђиван је. Овај догађај и поводом поступка узбуњивања је медијски експлоатисан на сајту Пиштаљка и радија Бум 93. Више не постоји ниједан судски поступак. Поднео је кривичну пријаву у вези са узбуњивањем и поступак је у стадијуму пред Основним јавним тужиоцем у Пожаревцу, где је добио позив тужилаштва. Не зна да ли је по делимичној пресуди у овом предмету поступљено. И поред правноснажне делимичне пресуде, однос према њему се није променио, а није имао разговор са руководећим лицима, након правноснажне делимичне пресуде, јер мисли да га руководиоци доживљавају као „црну овцу“, „белу врану“. Стога мисли да је непожељна особа. Због проблема са кичмом је добио 34.000,00 динара, што је недовољно, а правница је, којој је пао регистратор на главу, добила 100.000,00 динара за опоравак уз пластичну операцију због пуцања капилара на листу леве ноге. Магистрирао је 2012. године, а 2008. године завршио Машински факултет у Зрењанину. Једна од последица је и лоше памћење.

слојеве или парчиће ламината. Од фебруара 2020. године је добио два посла, један је бројање хидраната, а други је стање кишне и фекалне канализације у оквиру круга фабрике Шећерана, који му је наложио Бранко Мијатовић. Са њим није имао неопходну комуникацију, иако је покушао да му се обрати. Од онога што је могао без напорне комуникације он је и саставио извештај и одрадио оно што је могло да се одради. Није било приговора на овако одрађени задатак. Пошто нема рачунар користио је свој рачунар. Нову столицу није добио.

Суд прихвата постојање решења о отказу уговора о раду од 28.12.2017. године, али је незаконитост овог решења добила епилог и кроз правноснажну судску одлуку где се расправљало о томе. У вези са статусом узбуњивача, суд прихвата и решење од 23.5.2018. године, а које је суштински и временски везано и за решење туженог са враћањем тужиоца на посао 6.6.2018. године. Међутим, суштинска реинтеграција у вези са овом одлуком туженог је објашњавана кроз друге доказе. О распоређивању тужиоца са одлуком од 16.7.2008. године постоји и писани доказ, али је реализација ове одлуке била спорна, с обзиром да је тужилац објаснио да му је Дејан Милетић рекао да нема радних задатака, што се противи суштини реинтеграције у радноправни статус. Такође, постоји и почетни вакуум у поштовању права тужиоца од 6.6.2018. године до 16.7.2018. године који он описује од места где је требало да ради до радних задатака које је требао да извршава, а што је била обавеза тужиоца да му обезбеди. Такав „тренд“ се и наставља. Мишљење је

суда да је о томе одлучено и кроз делимичну пресуду у овој правној ствари. О изгледу радног места постоје фотографије у списима, односно и садржини информација са диска у ЦД формату, а о томе су се изјашњавали и претходни корисници канцеларије у којој се налази тужилац. Да од 2010. године постоје спорности у односима тужиоца са руководством туженог, доказују присутна упозорења пред отказ уговора о раду, али и чињеница што и тужени према диспозицији није доказао да није инициран поступак, односно није утврђена законитост евентуалног решења о отказу уговора о раду за тужиоца. О стању црпне станице 3 потврђују и фотографије, али и чињеница да остали радници раде на том радном месту, а тужилац није доказао да друга понуђена фотеља није адекватна да би га спречавала да обавља радне задатке и да је за то могуће само фотеља која је нова и која је „канцеларијска“. Суд, према терету доказивања, налази да је по требовању тужени само делимично поступио, али суд налази да одбијање, пре свега, лаптопа, на које се тужилац позива, није основано, те да је исти противречан јер у једном тренутку говори о разлогу зато што је исти био отворен и због заштите података, а у другом, због могућности графичке картице. О томе да је вођен поступак посредовања приликом заштите од злостављања на раду пред послодавцем у складу са специјалним законом присутни су писани докази о томе. Суд прихвата и анексе, односно уговоре о раду Владана Стојановића, Драшка Унгурјановића и Зорана Матијевића, јер су исти присутни у списима, као и уговоре о пружању услуга хигијеничара, јер су исти присутни у списима. Такође, суд прихвата и одлуке о Правилнику о чувању пословне тајне, односно Кодексу понашања, јер су присутни у списима, али се тужиоцу не може као разлог за престанак радног односа, нити је у вези са тим инициран поступак који је правноснажан, а у вези са овим обавезама запослених. О томе да је вођена евиденција доласка тужиоца постоје присутни регистри у списима. О комуникацији руководиоца и примедбе на понашање тужиоца постоје службене белешке које су у списима, али суд налази те службене белешке, уколико су основане могу бити основ за иницирање поступка у вези са дисциплином на раду, односно са успешношћу радних задатака, а тужени није доставио доказе у вези са таквим деликтима тужиоца, а један поступак поводом отказа уговора о раду и у својству узбуњивача тужиоца је добио и судски епилог. При томе, суд налази да с једне стране, постоји оправдано, легитимно занимање тужиоца за законитост пословања туженог, због чега и тражи информације у вези пословања са одређеним фирмама, где тужилац не добија одговарајуће информације, по оцени суда, а да, при томе, постоје учестала упозорења пред отказ уговора о раду према тужиоцу који тужени не крунише доношењем решења о отказу уговора о раду, мада је издавање упозорења један од стадијума да би се донело овакво решење. При томе, тужени има све ресурсе, што се тиче, пре свега, људских и стручних ресурса да оцени када је дошло до повреде радне дисциплине или неостварења резултата рада или других законских разлога који су основ за отказ уговора о раду, да би приступили упозорењу, а затим и доношењу решења о отказу на рад. До несагласности долази због тога што активност тужиоца у вези са неправилностима, поред обраћања тужилаштву, како сам наводи, директном обраћању руководиоцима туженима, добија димензију и преко друштвених мрежа о чему су поднети докази, а очигледно инертност поступања туженог долази и у сегменту обезбеђивања средстава за лечење радника. У вези са медицинском документацијом коју је тужилац доставио, суд је имао у виду да се о томе и вештак изјашњавао и да је дао јасне и детаљне разлоге у свом налазу, а потом и јасно и недвосмислено мишљење. Суд прихвата и правноснажност пресуде П1-уз 1/2018 која је и такође експлоатисана преко друштвених мрежа, али је то правноснажна пресуда и може се коментарисати и на овај начин.

Суд прихвата налаз са мишљењем вештака др Војина Кузмановића, јер је првобитни налаз био основа за доношење и делимичне пресуде, а с обзиром на преостали

део тужбеног захтева, суд је у складу са преосталим делом тужбеног захтева и пре свега, временским периодом поднете тужбе дао задатак вештаку на који је он јасно одговорио и своје ставове одбранио и кроз усмено излагање. Спорни период је обухваћен извештајем са ВМА, односно Опште болнице Пожаревац (од 10.10.2019. године и 14.11.2019. године).

Суд прихвата исказ сведока Миодрага Обрадовића који објашњава однос са тужиоцем из угла својих радних обавеза, с тим што исти не поткрепљује да је тужилац незаконито и кршећи радноправне прописе одбио радни задатак, јер би то био делотворан разлог за отказ уговора о раду, а поводом ове чињенице није инициран поступак бар према терету доказивања. Нејасно је и која је сврха његове комуникације и то усмена са директором ако се ништа не предузима да се обезбеђује извршење радних задатака свих запослених у јавном предузећу код туженог у овој правној ствари. Такође, тужилац је и прецизно објаснио шта је добио од основних средстава, шта је требао, шта је одбио да користи и о чему ће суд дати разлоге. О томе шта је тужилац добио, шта му је нуђено, постоје писани докази, па овај сведок по сећању даје паушалне одговоре.

Суд прихвата исказ Бранка Мијатовића, али код чињеничне квалификације изнетих околности суд налази да исти није, пре свега, као руководилац, поштовао задатке свог радног места, с обзиром да то што је формално тужилац имао опис радних послова по уговору о раду и анексима, не значи да се не треба издати конкретни радни задатак, јер се управо уговор о раду конкретизује кроз комуникацију руководиоца и извршиоца радног задатка. Сем тога, исти је у периоду ако је био непосредни руководилац, морао да контролише да ли тужилац обавља оне задатке који су писано одређени у уговору о раду са анексом. То, такође, указује на правноснажно утврђење да тужиоцу нису издавани радни задаци на који начин се ишло за тим да се исти изопшти из радноправног статуса код туженог, кроз мобинг „празног стола“.

Повезујући исказе сведока Миодрага Обрадовића, Бранка Мијатовића и законског заступника Александра Стојадиновића суд налази да су исти према захтевима својих радних места, нечињењем, пропустили да комуникацијом радно ангажују тужиоца или поуздано утврде да исти одбија радне налоге и у складу са тим донесу делотворну, исправну и спроводљиву одлуку.

Суд прихвата исказ сведока Владана Стојановића који је објаснио његова сазнања о поступању тужиоца, правним проблемима са туженим, те о напуштању од стране њега и колеге Зорана Матијевића просторије где је смештен тужилац, јер је те околности могао непосредно и посредно да опази, баш као и Зоран Матијевић.

Суд прихвата исказ сведока Драгана Кокића где је исти описао положај и своја радна места где обавља радне задатке, али исти не може прецизно да се изјасни о обавезама тужиоца и извршавању радних задатака, али исти наводи, како је то коментарисао Бранко Мијатовић и суд поново указује на поступање руководиоца туженог да исти морају да обезбеде пословање туженог у оквиру својих радноправних задатака, а и у вези са издавањем налога, односно контролисања извршавања радних обавеза радника над којима врше надзор по систематизацији, а не да неиздавање радних налога правдају онако како је Бранко Мијатовић квалификовао тужиоца. Ово стога што се зарада, као једно од права запосленог, остварује управо извршавањем радних задатака.

Суд прихвата исказ сведока Марије Ивковић, јер иста објашњава своја сазнања о радном месту тужиоца пре отказивања уговора о раду, односно након враћања, мада иста не објашњава период од 6.6.2017. године до распоређивања тужиоца по одлуци од 6.7.2018. године. О распоређивању тужиоца постоје и писане одлуке. О исељавању Владана Стојановића и Зорана Матијевића изјашњавали су се ови сведоци. Суд не прихвата њено правно објашњење, око набавке рачунара, односно требовања, јер процедура иако није испоштована од тужиоца, стоји да је одговорно лице морало да поучи тужиоца како да уреди своје требовање, а да би исто било целисходно анализирано,

јер се све чини у циљу обезбеђења основних средстава за рад, а што је предуслов и да се успешно извршавају радни задаци. Чињеница да је тужилац одбио понуду лаптопа објашњава и сам тужилац. Суд прихвата исказ тужиоца у делу где исти наводи своје битисање код туженог од закључења уговора о раду, те и правне проблеме, односно фактичке проблеме на које је наилазио, јер о томе постоје и писани докази и очигледно је да у присуству ових чињеница одговорно лице туженог није обезбедило одговарајућу радноправну атмосферу. Суд прихвата и његову тврдњу да се у једном периоду нашао у вакууму и што се тиче места где би обављао радне задатке, односно комуникације ради обављања радних задатака, а што је повезано и са потпуношћу обезбеђивања основних средстава која су му потребна. То исти детаљно описује у исказу од 22.7.2022. године са образложењем зашто одлука о раду са Дејаном Милетићем као надзорним, није могла да се оствари у циљу успешног извршавања радних задатака. О чињеницама преузимања половног рачунара суд није сагласан са ставом тужиоца, јер је исто морао писано да образложи због чега не жели да добије полован рачунар, да се поводом тога комисијски утврди да ли је то оправдан разлог или не, односно због чега исти сматра је да само нове ствари, као што су столица и као што је рачунар морао да добије у конкретnoj ситуацији у којој се нашао. Непоштовање разних руководиоца која су именована да тужиоцу обезбеде радне задатке и самим тим његову сврху запосленог код туженог, суд прихвата као чињенице које су постојале, али с друге стране даће правну димензију о одговорности послодавца, у делу одлуке о примени материјалног права.

Суд не прихвата део исказа тужиоца да су инспиратори злостављања које је претрпео Владимир Стојановић и Миодраг Трифуновић, јер за то није дао аргументоване доказе, а суд ће образложити код примене материјалног права и поступање осталих запослених.

Такође, питање одбијање рачунара због наводне заштите података није поткрепљено изјашњењем лица информатичке струке, нити да је кривотворен софтвер, јер би то био разлог да се рекламира рачунар продавцу. Такође, суд налази и да нова понуђена столица јесте одговарала тужиоцу, јер исти није доказао да би из разлога само што није нова и канцеларијска, односно да је преправљена, била таква да представља опасну ствар при коришћењу са могућношћу његовог повређивања. Међутим, стоји чињеница да истоме није благовремено обезбеђен рачунар и да за то не може да буде оправдан разлог спорост служби које требају да спроведу јавне набавке. Суд прихвата чињенице везане за његово звање, јер то није доведено у питање. Чињеница је и да исти након иницирања поступка јесте добио одређене радне задатке, али да ли су исти у складу са његовом стручном спремом, би било посебно питање, а у вези чињеничне ситуације да ли такви радни задаци, при томе ако су ретки, су везани за интенцију туженог да поново злоставља на раду тужиоца или је просто таква динамика задужења са задацима тужиоца. Сем тога, кроз делимичну, правноснажну пресуду, чињенично је утврђен период и начин злостављања тужиоца у вези са радом, односно на раду. Стога суд упућује и на те разлоге и у овој одлуци.

О лекарској документацији и терапији се са аспекта медицинске струке, по оцени суда, у потпуности јасно и непротивречно изјаснио вештак медицинске струке, док је тзв. животну страну описао детаљно тужилац и суд му у том делу прихвата исказ. Наиме, стоји да радноправни, а посебно статусни спорови, па и радње послодавца које претходе у вези упозорења на могућност отказа и поступка поводом отказа на раду, због питања егзистенције изазивају немир, па и промену у психичкој сфери радника. Ово посебно што тужилац објашњава своју породичну ситуацију, да је друштвено ангажован, да је неосуђиван. Ово и из разлога што су спорови са послодавцем од пријава до судског поступка били и експлоатисани што се тиче медија. Тужилац има могућности да уколико тужени није поступио по делу правноснажне и делимичне пресуде у овој правној ствари,

то оствари у извршном поступку и свакако је та пресуда, самом правноснажношћу, омогућила делимичну сатисфакцију тужиоцу.

Питање је законитости поступања туженог, пре свега одговорних лица код туженог, да поштују правноснажност судских пресуда, јер правноснажне судске пресуде имају снагу законске истине, а непоштовање правноснажних судских пресуда може довести до кривичних одговорности и постојања сумње да извршење кривичних дела у вези са злоупотребом положаја или ометања правде. Такође, по оцени суда у присуству доказа које је тужилац изнео, исти није према терету доказивања сходно члану 7, 228, 229 и 231 ЗПП доказао адекватну узрочност са делом тужбеног захтева у вези са поремећајем психичке сфере у односу на, последицу - душевне болове због умањења опште животне активности, о чему ће суд дати образложење у делу пресуде где ће образлагати материјално право. Животно испољавање насталих психичких проблема је и тужилац „пластично“ објаснио и примером кроз поремећај пажње. При томе се вештак изјаснио за спорни период, имајући у виду и стање пре тога, о интензитету и трајању душевних болова за део тужбеног захтева који је основан.

Чланом 1 Закона о спречавању злостављања на раду је прописано да се овим законом уређује забрана злостављања на раду и у вези са радом; мере за спречавање злостављања и унапређење односа на раду; поступак заштите лица изложених злостављању на раду и у вези са радом и друга питања од значаја за спречавање и заштиту од злостављања на раду и у вези са радом.

Чланом 2 је прописано на кога се одредбе овог закона односе. Када је у питању циљ закона чланом 4 је прописана дужност послодавца да обезбеди здраву и безбедну радну околину, а то је повезано са организовањем рада на начин на који се спречава појава злостављања на раду и у вези са радом и запосленима обезбеђују услови рада којима неће бити изложени злостављању на раду и у вези са радом од стране послодавца, односно одговорног лица или запосленог код послодавца. Коначно, то је суштина коју уређује и матични закон Закон о раду кроз успостављање права и обавеза послодавца и радника. Члан 5 забрањује било који вид злоставе на раду и у вези са радом.

Према изнетом, суд је нашао да је тужилац претрпео злостављање на раду, а што је пре свега утврђено делимичном правноснажном пресудом у овој правној ствари. Отклањање последица је прописано кроз члан 30 наведеног закона. Корелација права и обавеза из радноправног статуса регулисана је и члановима 1, 12, 16, 17 Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05...13/17).

С обзиром да је извршено злостављање са трајањем и врстом душевних болова, у спорном периоду, а крећући се у границама члана 3 став 1 ЗПП, суд има у виду следеће:

Душевни бол је сваки облик душевног и психичког трпљења које ремети психичку равнотежу појединца. Душевни бол подразумева свако интимно трпљење које ремети психичку и емотивну равнотежу једне особе, наносећи штету оном неимовинском добру које би се најближе могло одредити као душевни мир. Поремећај психичке равнотеже узрокује разне врсте непријатности, а пре свега патњу, бол, шок, тугу и друге врсте човекових афектација. Душевни бол или обичним језиком - патња је емоционална реакција или поремећај који се јављају као последица повређивања и реакција на одређене догађаје. Психички бол, као у конкретном случају, може бити и последица злостављања на раду и у вези са радом. У суштини, у питању је поремећај психичке равнотеже, трпљење тих поремећаја је неимовинска штета, а члан 200 Закона о облигационим односима у вези са чланом 154 и 155 обезбеђује право на накнаду нематеријалне штете. Сврха ове накнаде је сатисфакција коју треба да оштећени обезбеди кроз прибављање одређених добара које му чине задовољство, а како би на тај начин остварио сатисфакцију за поремећај психичке равнотеже и трпљење душевних болова.

С обзиром на последице, односно имајући у виду интензитет и трајање душевних болова, затим утврђене чињенице везане за старосну доб тужиоца, друштвени ангажман, породични живот, ранију неосуђиваност, суд налази да је исти поступањем туженог, при чему је пасивно легитимисан послодавац, трпео због злостављања на раду и у вези са радом правно релевантне душевне болове, због повреде части и угледа и права личности, те да правична накнада по овом основу износи 300.000,00 динара, са законском затезном каматом која тече од дана пресуђења па до коначне исплате. На овај начин би се остварила сврха успостављања психичке равнотеже тужиоца. При томе, суд је имао у виду да је у најкраћем углед, мишљење које једно лице ужива у широј или ужој, како радној средини, тако у средини у којој се креће и живи, а част је мишљење које једно лице има о себи имајући у виду (објективно) све своје вредности. У вези чињеница које износи тужилац, а у вези тога да је био изопштен од стране осталих људи у колективу, са којима је раније имао добру комуникацију, суд жели указати и на једну ширу, пре свега социолошку страну оваквих врста, које немају само правну димензију. Проблем у овој правној ствари је и у лицима са којима је тужилац у ближој или широј радној или другој средини у којој се креће, односно егзистира. Чињеница је и да запослени, у конкретном случају, пре свега треба да одлуче хоће ли поштовати тужиоца и његову храброст да се служи правима, које легално има, да се распитује у вези неправилности у пословању предузећа у коме ради како би се то искоренило или ће се због страха, због других личних ситних или већих привилегија, приволети ономе ко је јачи, а то је у овом случају послодавац. На то само делимично може утицати правноснажна судска одлука, јер како је Хераклит рекао „карактер је судбина“. Колеге тужиоца, који немају однос према правној држави, према цењењу храбрости, искренности свог сарадника, колеге, су заправо такви, какви су, то је питање успостављеног система вредности који се успоставља и од малих ногу кроз васпитање, кроз социјалне утицаје, као што су школа, друштво, радно или друго окружење. То је оно и што је познати социјални психолог Ерих Фром објашњавао у својим делима „Имати или бити“, „Бекство од слободе“ или напосто оно о чему би Џорџ Орвел говорио у свом делу „1984“. Заправо, неко ће се увек приклонити јачем само што је тај неко „јачи“ игноришући све позитивне људске вредности формално слабијег, док ће други ценећи управо стварне људске вредности као што је храброст, поштење, савесност и своје понашање ускладити са својим тако устаљеним вредностима. Дакле, делимично је проблем на који тужилац указује, а описујући понашање својих ближних или даљих сарадника на послу и у самим тим сарадницима (запосленима).

С обзиром на усвојен тужбени захтев, суд налази да је тужилац поред донете делимичне пресуде и њене правноснажности стекао делимичну сатисфакцију, али и поред досуђене новчане накнаде ће сатисфакцију остварити и кроз објављивање ове одлуке, уколико буде правноснажна. Објављивање овакве одлуке би било од значаја и за генералну превенцију код заштите права радника.

С обзиром на изнете разлоге за примену материјалног права за овај део тужбеног захтева, потраживање износа од 16.700.000,00 динара са траженом затезном каматом од стране тужиоца је неосновано и супротно сврси накнаде штете из начелне одредбе члана 200 ЗОО.

Међутим, према терету доказивања тужилац није доказао да је у вези са претрпљеним злостављањем на раду и у вези са радом дошло до умањења општеживотне активности код њега, услед чега је трпео релевантне душевне болове. Према дефиницији умањење животне активности, као посебан основ за накнаду штете због душевних болова обухвата сва ограничења у животним активностима оштећеног које је остваривао или би по редовном току ствари остваривао у будућности и то кроз извесно остваривање. Под ограничењем животне активности се подразумева и вршење активности уз повећани напор или под посебним условима. Овај вид штете је по правилу трајног карактера, а

новчана накнада се досуђује и када је умањење животне активности само привремено, али ако је јачег интензитета и дужег трајања и ако посебне околности то оправдавају. Опште животне активности су такве активности као што су: кретање, вршење свакодневних радњи у животу, обављање физиолошких функција, задовољење других општих или уобичајених активности. Генерално, до умањења или ограничења животне активности долази због смањене функционалности и активности организма повређеног. Према изнетом стању ствари, тужилац није доказао да поремећаји у психичкој сфери, који су извесно утврђени у спорном периоду, су довели и до умањења општеживотне активности на његовој страни. Стога је у том делу тужбени захтев и одбијен, а као у ставу 3 изреке.

Тужбени захтев је одбијен и у делу где тужилац тражи да му тужени обезбеди „место рада у оквиру зграде, основна средства за рад и да тужиоцу даје радне задатке у складу са његовом стручном спремом, способностима и образовањем“. По оцени суда, тужилац сам наводи да добија радне задатке, а суд није утврдио да је редукован број радних задатака везан за понављање злостављања на раду од стране туженог. При томе, уколико би то било извесно, тужилац би поново могао поднети тужбу ради забране злостављања на раду и заштите, јер би то поново био ефекат мобинга „празног стола“, јер суд у овој правној ствари одлучује применом члана 3 став 1 ЗПП и за период 06.6.2018-22.10.2019. године. При томе, у једном делу тужбени захтев је и недефинисан, јер тужилац како сам наводи има место рада, то место рада се налази у оквиру зграде, а у тужбеном предлогу који мора бити дефинисан нејасно је у оквиру које зграде, посебно ако зграда има више просторија, у оквиру које просторије тужилац има претензију да буде смештен. У периоду вођења поступка тужени је и мењао седиште од улице Југ Богданове, улице Воје Дулића до садашње зграде у улици Моше Пијаде број 2, па је нејасно „у оквиру које зграде“ се тражи обезбеђење места, посебно што тужени има и погоне са зградама где се тужилац налазио (улица Стишка у Пожаревцу). То исто стоји и што се тиче дефинисаности, али и што се тиче самог постављеног тужбеног захтева код обезбеђења „основних средстава за рад“, јер по оцени суда тужилац није из оправданог разлога одбио да прими лаптоп, добио је телефон, није доказао да не поседује одговарајућу столицу за рад, а при томе јасно прецизиран тужбени захтев који би, у случају да се усвоји, а не изврши у парижском року, имао и значај извршне исправе, морао би да се индивидуализира означавањем која су недостајућа основна средства по називу, сврси, броју, што је у конкретном случају изостало. Чини се да је неоснованост тужбеног захтева, по оцени овог суда, везана и да се успоставља са пуним капацитетом радноправног статуса тужиоца обезбеђује и кроз правноснажност делимичне пресуде и налог туженом за извршење радњи ради отклањања последица злостављања (став 1 делимичне пресуде од 24.3.2021. године), а што значи да тужени по основу овакве одлуке мора да обезбеди пуни радноправни капацитет (права и обавезе) функционисања тужиоца у својству запосленог, а то је обезбеђивање свих услова за извршавање радноправних задатака по закљученом уговору о раду. Стога је суд у овом делу одбио тужбени захтев одлуком у изреци у ставу 4.

Вредност спора у овој правној ствари је означена појашњењем са рочишта од 11.12.2019. године и означена је на 18.010.000,00 динара, с тим што неновчани део тужбеног захтева износи, што се тиче вредности спора, 10.000,00 динара. Суд стога налази да, што се тиче трошкова спора треба имати у виду стадијум до правноснажности делимичне пресуде донете у овој правној ствари и успех у спору до тада, односно успех у спору након донете делимичне пресуде и њене правноснажности. За први стадијум до доношења делимичне пресуде суд налази да тужилац има право на накнаду трошкова који су нужни и неопходни у смислу чланова 150, 153, 154, 163 став 2 ЗПП до доношења делимичне пресуде, а да је вредност спора 10.000,00 динара. Ти трошкови су: за састав тужбе и поднесака од 15.1.2020. године и 3.8.2020. године по 9.000,00 динара, за прво

медицинско вештачење 20.000,00 динара, за заступање на одржаним рочиштима 11.12.2019, 29.1.2020, 11.3.2020, 27.5.2020, 22.7.2020, 12.8.2020 и 17.2.2021. године по 10.500,00 динара, за два неодржана рочишта 7.10.2020. године и 23.12.2020. године по 6.000,00 динара, за таксу за тужбу за овај део тужбеног захтева и делимичну пресуду по 1.900,00 динара, а што укупно износи 136.300,00 динара. На овај износ тужилац би имао право на законску затезну камату у случају доцње са исплатом накнаде трошкова поступка по овом решењу о трошковима од извршности па до коначне исплате. Што се тиче другог стадијума поступка где се одлучивало о преосталим тужбеним захтевима суд налази да је свака странка успела подједнако у спору и да свака странка од тада треба да сноси своје трошкове поступка. Стога је одлучено као у изреци решења поводом трошкова поступка.

СУДИЈА,
Бошко Митровић, с.р.

ПРАВНА ПОУКА: Против ове пресуде може се изјавити жалба у року од 15 дана од дана пријема исте, Апелационом суду у Крагујевцу, а преко овог суда.

НГ

Сагласност овог преписа са изворником потврђује:
Управитељ – шеф одељења судске писарнице

